

Πεισμονῆς πλήρες ἤρχισε τὸ ἄσμά του νὰ ψάλλῃ.
Ἄλλ' ἄρ' ἄγε τῆς δύνатаς βεβαίως ν' ἀμφιβάλλῃ
Περὶ τῆς τῶσθε τοῦ πτηνοῦ ματαίως ἀποπείρας;
Τοιαύτας ὥρ' αἱ χορδαὶ κροτοῦντ' εὐήχου λύρας;
Πλὴν τοὺς ψαλμοὺς τῆς ἔχυνε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
Ὁ μέλας πέπλος μέχρ' οὐ ἠπλώθη τῆς ἐσπέρας.

XIII.

Πλὴν τίνος ἄρα ἐθαλξεν ἡ ἀηδὼν τὰ ὦτα;
Εἰς ὕλικούς περισπασμούς τὰ πλήθη κεκυφῶτα,
Τὰς ἡδονὰς θηρεύοντα καὶ τὸ στιλπνὸν χρυσαῖον,
Ἐψήφισαν τὸ κελαδοῦν μελωδικῶς στρουθίον.
Ματαίως ἡ ἀρμονικὴ ἐλάλησε φωνήτου,
Μελαγχολίαν ἔσταξαν ὑγρὰν οἱ ὀφθαλμοὶ του.
Ἄλλ' αἶφνης τῆς καρδίας του ἡ θλίψις μετεβλήθη,
Καὶ ὁ θυμὸς του εἰς στροφὴν τοικύτην ἐξεχύθη.

XIV.

• Ἡ δόξα, καὶ ἡ ποίησις! ὡς φάντασμα ὀνείρων
Παρήλθον, ἐξητερίσθησαν, ὡς τὸ τῶν ῥόδων μῦρον!
Παρήλθε φῶ! ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἀρμονία
Εἰς τὰς καρδίας τῶν θνητῶν ἀντήχει κ' ἐνθουσία!
Καὶ τὰς ψυχὰς ἀνέφλεγε πρὸς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις.
Τῆς τρυφῆς τῶρ' αὖ, τοῦ χρυσοῦ δεσπόζουσι αἱ θηρεύσεις.
Καὶ τοὺς ματαίους ὕλιστάς ἡ μοῦσα δὲν εὐφραίνει,
Καὶ πένθιμος ἡ ποίησις τὰ ὄρη ἀναβαίνει.

XV.

• ὦ θλίψις! ὦ κτήφεια! παρήλθ' ὁ καιρὸς πλέον!
Μάτην πληρῶ τὰς ἀκοὰς μετὰ ψαλμῶν ματαίων.
Τὰ στήθη φλέγει σήμερον ἡ δίψα τοῦ χρυσαίου.
Μετὰ περιφρονήσεως ὠθεῖται ἀπαισίῳ
Πᾶν βλάστημα τρεφόμενον ὑπὸ τῆς εὐφύας,
Καὶ θνήσκον σχεδὸν ἄγνωστον ἐντὸς τῆς κοινωνίας,
Ἀφ' ἧς ἀνίσταται γοργῶς ἐν μέσῳ τῶν ἀέρων
Εἰς μόνος ἦχος ἄμουσος • Τὸ ὕλικόν συμφέρον! •

XVI.

Εἰποῦσα ταῦτα ἐφυγε τὴν τύρβην τῆς πληθῆος,
Ἀπέπτη εἰς τὸ δάσος τῆς ὕλησις ἐγκαρδίως.
Τὰ ἄσματά της ἔπαυσε, τὸν βίον ἀπεστράφη,
Κ' εἰς μοναξίαν ἀναυδὸς ἀπέθανε κ' ἐτάφη.
Ἀλλὰ ἡ ἄλλη ἀηδὼν, σεμνὴ κ' εὐφωνοτέρα,
Διήγαγ' ὑπὸ τὰς σκιὰς τοῦ δάσους ἐλευθέρᾳ,
Τὰ ἄσματά της χύνουσα ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης
Πλήρης ἐμπνεύσεως ἀγνῆς, σιγῆς καὶ εὐφροσύνης.

XVII.

Καὶ ἐψάλλε τὴν ἱερὰν τῶν μεσανύκτων ὥρ' αὖ,
Τὸ ἄστρον τὸ φωταγωγοῦν τὴν οὐρανίαν χώραν,
Τὸ φωτεινὸν μετέωρον ποῦ φεῖγ' εἰς τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ ἔχυνε τὸ ἄσμά της εἰς εὐσεβεῖς ἐκστάσεις.
Πότ' ἐκελάδει τὴν θερμὴν ἐλπίδα, τὴν εἰρήνην
Καὶ τὴν χαρὰν τὴν εὐγενῆ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην,
Καὶ πότε μὲ τοὺς στεναγμούς της αὖρας ἐμελῶδει
Τὸν ἔρωτα τὸν παίζοντα μὲ τ' ἀνθη τὰ εὐώδη.

XVIII.

Ἡ μελωδία ἔρρεν αὐτῆς ἐπιχαρίτως
Ἐκνελάμβαν' ἡ ἡχώ τοὺς φθόγγους της ἀρρήτως.
Τὰ ἀνθη τὴν ἐμύρονον, τὸ ἄστρον ἐρωτύλον
Μὲ φως ἀγνὸν τὴν ἔλουε, μὲ φίλημά τι φίλον
Καὶ τὴν γαλήνιον φωνὴν μὲ τέλει ἠκροῦτο,
Ἦτις πρὸς τὰ οὐράνια πελάγη ἐπετάτο,

Ὡς προσευχὴ γλαυκώπιδος παρθένου ἀγρυπνοῦσης
Καὶ τὴν ψυχὴν εἰς ἄνεια ἐρώτων βυθίζούσης.

Ματίτζεστερ, Σεπτέμβριος 1851.

X. Δ' ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

—*—

Ἐκτασις τῶν σήμερον ὑπαρχόντων ἀπαν-
ταχοῦ γῆς σιδηρῶν δρόμων.

—o—

Κατὰ τὴν νεωτέραν καταμέτρον τῶν σιδηρῶν
δρόμων, τὴν γενομένην ὑπὸ ὅλων τῶν ἐπικρατειῶν,
ὅσαι ἔχουσι τοιοῦτους δρόμους, ἡ ὅλική αὐτῶν ἀπαν-
ταχοῦ γῆς ἑκτασις συμποσοῦται εἰς 40,550 χιλιό-
μετρα, ἦτοι:

Εἰς τὰς Ὁμοσπόνδους πολιτείας τῆς Ἀρκτῆας	
Ἀμερικῆς	16,452.
Εἰς τὴν Ἀγγλίαν	11,200.
Εἰς τὴν Γερμανίαν	8 547.
Εἰς τὴν Γαλλίαν	3 472.
Εἰς τὴν Βελγικὴν	851.
Εἰς τὴν Ῥωσίαν	320.
Εἰς τὴν Ἰταλίαν	272.

Ἄν εἰς τὴν σφαῖράν μας ὑπῆρχε ζώνη τις ἐπιτε-
δεῖα νὰ δεχθῇ τοιαύτας σιδηρὰς τενίας καθ' ὅλην τῆς
γῆς τὴν περίμετρον, καὶ ἅπαντες οἱ ἤδη κατασκευα-
σθέντες σιδηροὶ δρόμοι ὑπῆρχον συνεχεῖς ἐπὶ τῆς ζώ-
νης ταύτης, τοσούτη εἶναι ἡ ἑκτασις αὐτῶν, ὥστε
οἱ ἄνθρωποι ἤθελον εἰσπορεῖ ἤδη νὰ περιτρέχωσιν ὅ-
λην τὴν γῆν ἐπὶ ἀτμαμάξης.—Ἐπειδὴ ἡ ἀπαιτουμέ-
νη δι' ἑκάστον χιλιόμετρον δαπάνη εἶναι, κατὰ μέ-
σον ὄρον, 400,000 φράγκων, ἡ ὅλη ἀξία τῶν ἤδη
ἐτοιμῶν σιδηρῶν δρόμων ἀναβαίνει εἰς τὸ ὑπέρογκον
ποσὸν τῶν 16,220,000,000 φράγκων. Καὶ ἐν τού-
τοις καθ' ἑκάστην νέον κατασκευάζονται τοῦτοι δρό-
μοι, οἱ δὲ ὑπάρχοντες θεωροῦνται ὡς μικρὰ ἀρχὴ τοῦ
τρόπου τούτου τῆς συγκοινωνίας.

—o—

Ἐνῶ ἡ ἱατρικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνοῦ
καὶ ἡ νομικὴ ἀναδεικνύουσι, κατὰ πάντα ἐνιαυτὸν,
οὐκ ὀλίγους διδάκτορας, τὸ φιλολογικὸν τμήμα τῆς
φιλοσοφικῆς σχολῆς δὲν ἔστεψεν ἄχρι τοῦδε εἰμὴ δύο
μόνον, τὸν Εὐθύμιον Θεοδωρόπουλον, ἐκ Δημητσάνης,
ἀποθανόντα πρὸ τινῶν μηνῶν, καὶ τὸν ἐσχάτως ἀνα-
γορευθέντα Παναγιώτην Κουπιτώρην, Ἰδρυαῖον. Τοῦτο
δὲ, διότι ὁ φιλολογικὸς ἀγὼν δὲν ἀπέβη εἰσέτι ἐν
Ἑλλάδι ἀργυρίτης, ἀλλὰ ἀπλῶς φυλλίτης εἶναι ἀκόμη.
Δι' αὐτὸ τοῦτο ὁμοῦ καὶ ἡ κυβέρνησις καὶ τὸ κοινὸν
ὀφείλουσι νὰ ἐμφυχώσωσι παντὶ σθένει τοὺς νέους,
οἵτινες ἔχουσι τὴν γενναϊότητα ν' ἀσπάζωνται τὸ
μέρος τοῦτο τῆς ἀνωτέρας παιδείας, διότι ἂν ἡ
Ἑλλὰς ἔχῃ χρεῖαν νομικῶν καὶ ἱατρῶν, ἔχει πρὸ πάν-
των χρεῖαν τῆς γλώσσης της, ἡ δὲ γλῶσσα αὕτη λεπ-
λατεῖται καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοσοῦτων πολέμιων, ὥστε
ἀνάγκη τῇ ἀληθείᾳ νὰ αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν
φρουρῶν αὐτῆς.

—o—